

тѣснителъ, аристократъ, защото той самъ себе терзае за ползата на другитѣ. Царя за тѣхъ е деспотъ, защото управлява ония, които сами съ себе си не би могли да се расправятъ. Лукавийтъ чловѣкъ подбуждающій къмъ смутове, неспособниятъ ни за каквато и да било работа, имъ се струва да е братъ на равенството, синъ на свобода, защото той е врѣстникъ на всички бездарници, на всички глупци, и по свое щение служи съ разни интриги на неправдата. Така е било и ще бжде докхтъ свѣта не се възвърне къмъ отколѣшниятъ порѣдѣкъ Божий, къмъ заповѣдитѣ и вѣрата на пророцитѣ Господни, до когато искрено не преклони чело прѣдъ избранитѣ и не се откаже отъ покорность и угождение на недостойнитѣ.

Прѣсмѣтаха, че ще се съберхтъ шесть хиляди български момци, въоржени съ иглени пушки и евзалии чифтета. Всѣки отъ четирмата вѣводи трѣбваше да има по петнадесетъ сотни войници. У Тотя тѣ излѣзоха цѣли шестдесетъ, въоржени съ чифтета и нечифтета, съ стари евзалии и кремаклий пушки. Иглени пушки нѣмаше никой; ако у нѣкого имаше игла, то само за кърпение на дрѣхитѣ.

У вѣводата Хаджи Димитра бѣхъ на лице не повече отъ четиредесетъ и петъ момци, но левентъ и въоржени нѣкой съ иглянки пушки, а други петъ—шестъ бѣхъ прѣправени отъ кремаклий въ евзалии. Тѣ имаха петистволни револвери, дадени отъ невидимото правителство, изъ онзи огроменъ транспортъ оржжия, които прѣнесли прѣзъ Румжния на безчислени коля и въ бродски еврейски брички, при което румжиското правителство, като забравило своитѣ васални обязанности прѣдъ Високата Порта, глѣдало прѣзъ прѣсти и не прѣчало на транспорта да прѣфрѣкне като невидима стрѣла и невидимо да въоржжи цѣла България отъ Дунава до Родопскитѣ гори, отъ Добруджа до Македонскій Вардаръ. Това бѣхъ чудесни подвизи на невидимото правителство, спорѣдъ както донасяха агентитѣ и пишаха вѣстницитѣ. Вѣстницитѣ сж напечатани, значи не може да не имъ